

מה:

עין משפט
נר מצוה

כו א מ"י פ"ו מלכות
 מלכות וזו הלכה ו
 ובענין טו"ש י"ד קדש
 סעיף ז
 לו ב מ"י שם הלכה ז
 וע"י נכסות ומגדל
 משה וט"ש טו"ש ז
 כז ב מ"י קדש ז
 סתם שם טו"ש ז
 כח ז קדש סעיף ז
 סתם ז מ"י שם טו"ש
 סעיף ז
 ט א מ"י שם טו"ש ז
 סעיף ז
 יב א מ"י פ"ו הל' א
 וע"י נכסות ומגדל
 סתם שם טו"ש י"ד
 קדש סעיף ז
 יג א מ"י פ"ו הל' א
 ופי'א חל' מורה
 הל' א סתם שם ופי' סתם
 טו"ש י"ד מ"י שם
 א וטו"ש חל' א
 סתם ז
 יד ט מ"י פ"ו חל'
 מלכות וזו הלכה א
 ופי'א חל' מורה הל' א
 סתם שם טו"ש י"ד א
 וטו"ש חל' מ"י שם
 סתם ז

והלכתא כרב חמא. אור"ת דהלכתא נמי כר"י נטרשא מדקאמר לקמן (דף סח.) לית הלכתא נטרשא ו"י דפסופני מכלל דבהקדק הוי הלכתא וואל דנקט הכא הלכתא כרב חמא לא אלא אלאשמועינן אלא לפוקי דרב פפא אריטע טעמא דר"י לא שרי אלא בדלא קק אכל רב פפא ורב חמא איירי ואפילו בקק או כשהער קנוע דהוי בקק ורב פפא אשנירע אלא נחמן קאי דשמי כהא דקן לא ולא גרסי' במילתא דרב פפא טרשא דידי ודאי שרי דמשמע לינשא דודאי דיומר שרי מדרכ נחמן אלא גרסינן טרשא דידי ודאי שרי וזי גרס לא איכא למימר ולפכרע דרב פפא דלא אולי בתר לוקח שרי טפי אכל לסי האמת דרב נחמן שריא ודבר פפא אקור וכן פסק רב האי גאון כשער מ"ד דהלכתא נטרשא דרב נחמן (א) לא פייס טרשא דר"י כע"ה ממה שאנו מפרשים:

ר'ב הונא אמר מוכר אוכל פירות
ב'ו' ולא ליה לפרס לוקח אורכ
פירות ודלמחר ליה ארעא קנייה גך
מנכשיו חוויא ליהוי הלואה גלך
כדנכסמון דלמחמי קיימי דקמי
הכא מעות ועול את שלך ומשע
הכו ועול את שלך וזי את שלך וקני
מחקך דע"י הלואה מעות קני מעמה
לו למפרע וכלל משמע עול טול את
שלך שכבר קניית אלך שנתורת
מסכן נשאר בידו: **ל'א** תפריס
א"א י' בדמים הללו אמור. מה
שפירס בקוטרם פסק לו דמים
מועטין להוסיף על מעות הללו
להעמידה בידו אם כל למוכרה משום
דללו אורחא דמיילתא הוא שימחול
לו לגמרי דמי הלואה דלמה יעשה
כן לעוב לו שהוא בנתום יעשן
שיפדה מתי שיראה ונכנס פירש כן
דכללו מוספת דמים פוסק עמו
להשמיטה בידו אם כל למוכרה
לדשידוקו אורו מלגו ממעשיו ע"כ
ייהא זקוק לפדותה או למוכרה וא"ת
אחאי אסרינן הכא וזא מתן **ל'א** למן
ד'ו (ס'ה) הלוי על שדכו וא"ל אם
הי אה עומ' לי מחלן ועד ג' שנים
אזי אה על הי אה שלי ומסתמך
אזי בלוק כפחות משהי וכן משמע
בגמרא (לקמן ס'ו) דקדמך לאחר מתן
למעות אל קנה אלך כנגד מעשיו ו"ל
דלמאי דמוקי לה (א) כנגד מעשיו ו"ל
הוא הלואה ואפילו למלן דמוקי לה
כלל מעכשיו מ"מ התם הלוי היה
יכול למכור לו השדה לאחר כנגד
המלוה ולקח לעצמו המותר וכשהוא
ממנו לו כולה אינו עושה משום רכיש

אָלס מילתא בעלמא הוא דעבד ט(מלוה לגביה) שמחל לו בחנם:
לבישיחיו י: פניית ההוריים י: אסור. דא לא רבי יהודה ולא רבי
 תנחומא בעל כנייחא (תקמן ד: טא) דהכא אס לא ידמה
 אין זה מילה אלא מכר אבל משכנתא יכולים לעולם לפדות או הוא או
 יורשיו אבל כהן נהי דהוא יכול לפדות יורשיו אין יכולין לפדות:
 פטומי

אחד הוא הדבור כדביות: מכל לו בים, ונתן לו כל דמיו; ואמר
 מעתיד: אסור, דנאמא על איה מכל ונאמא פירוש מכל מעשיו
 מוסר, ולקחיה מפדש עשמה: מכל מנה, ואחשבה קל: ה"ל דלמחר
 נמי חזר וקיבל מעשיו על עבשיה על איהם ואחר ומזכרה לו אכל
 ופרסמה טעם חזר על אהאחזר כל כלום וקבא דפרשיה ליה איה דה
 האחרים טעם מוסר: מנביא שופרם וסבא ופירי, מעשיהם

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא

והולכתא כר' אלעזר. דרבינא קאזא יואלא בדריינן: **מתני'** ה"ג
במתני' מבר לו אם השדה ונתן לו מקום דמים ואמר לו אימסי
שפרלה הכא מותר המעוט שעליך ועול שדה שלך: **אסור**. לעשות
קן. ודוקא דלמר ליה לבי מייתים מותר המעוט קנה מעשור. לפיכך
אסור לעשות קן ששם יאכל מוכר

והלכתא כרב חמא והלכתא כ"כרבי אלעזר
והלכתא כרבי ינאי דאמר ^ימה לי הן ומה
לי דמהו: **מתני'** "מכר לו את השדה
ונתן לו מקצת דמים ואמר לו אימתי שתצא
הבא מעות וטול את שדה אסור להלווה לו
שדרה ואמר לו אם אי אלתך נתון לי מכאן
ועד שלש שנים הרי הוא שלי הרי הוא שלו
וכך היה ביתוס בן זונין עושה ע"פ חכמים:
גמ' מי אוכל פירות רב הונא אמר מוכר
אוכל פירות רבי עקיבא אמר משלשין את
הפירות ולא פליגי דאמר דאמר לכי מייתית
הן הן אלוהא לא מיאזנין דאמר דאמר לכי מייתית

קני' הא דאמר לבי מייתית קני' מעכשיו חת
רב ספרא ברביה דבי רבי חיאי פעמים
ששניהם מותרין פעמים ששניהם אסורין
ופעמים שהמכור מותר ולוקח אסור ופעמים
שהלוקח מותר ומכור אסור עני רבא בתריה
פעמים ששניהם מותרין דאמר ליה קני'
כשיעור וזך פעמים ששניהם אסורין דא"ל
לבי מייתית קני' מעכשיו פעמים מוכר מותר
ולוקח אסור דאמר ליה לבי מייתית קני'
פעמים שהלוקח מותר ומכור אסור דאמר
ליה קני' מעכשיו וזואי ליהו הלואה גבך
מאן תנא שניהם אסורין אמר רב הונא
בריה דרב יהושע דלא כרבי יהודה דאי
רבי יהודה הא אמר צד אחד כרביה
מותר: 'משכן לו בית משכן לו שדה ואמר
לו לכשתרצה למוכרם לא תמכרם אלא
לי בדמים הללו אסור בשויהי' מותר מאן
תנא בדמים הללו אסור אמר רב הונא
בריה דרב יהושע דלא כרבי יהודה דאי רבי
יהודה האמר צד אחד כרביה מותר:
'מכר לו בית מכר לו שדה ואמר לו לכשיהיו
לי מעות החזירם לי אסור לכשיהיו לך מעות
אחזירם לך מותר: מאן תנא אמר רב הונא
בריה דרב יהושע דלא כרבי יהודה דאי רבי
יהודה האמר צד אחד כרביה מותר מאי
שנא רישא ומ"ש סיפא אמר רבא ר"י
דלא א"ל (מרעתיה) סיפא דא"ל מרעתיה:
ההוא גברא דוכין ליה ארעא לחכריה שלא
באחריות חזיה דתהו קא עציב אמר ליה
אמאי עציבת אי טרפו לה מינך מגבינא
לך שופרא שבחא ופירי אמר אמימר
פטומי

והיבא דאחז ליה קני מעבד
מעבדו ואם יאכל מוכר פיה
הוא: בדמיא הללו. פסקו לו
להנמיסה לו אם בא למכור
ידי רבינו למה יראה לו
למוכרה מותר לזה לקבלה

ו בים. ונתן לו כל דמיו: ואמר לו. מוכר ע"מ כן אני מוכר
מכר וכשאל פירות שזכר מעותיו עומד וטוטל: לכשיבי לך מעות
אין מנא. האספור קאי: הי' דאמר ליה מדעסו. אם חרצה לחזור
שלו היתה וחזר ומוכרה לו אבל ישיא ש"ס דר"ך להחזיר מעיה
כל כולם וכגון פירשי ליה הכי בידיה בשעתא דאז מקטחמה
שופרא שבהא ופירי. מעדות שזכרנו אפרע כל דף אחי

מסורת הש"ס

(א) וְלֵעִיל סֵא: סְמִירָה יֵא.
(ב) וְלֵעִיל סֵא. יֵא (ג) וְלֵעִיל סֵא.
(ד) רִשְׁלִי מִחֶק זֶה.
(ה) יֵאֵל כִּרְבֵּא. וְ סִי הֵא.
(ו) הֵא חֶק.
(ז) כִּמְחִי הֵאֵלֹה כִּלְלִי.
(ח) יֵאֵל כִּמְחִשְׁחִי. (ט) יֵאֵל
לְגִבִּי מִלְּהָה.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה לא וס"י
י"ל דלמאי דמוקי לה
דא"ל קני מעכשיו א"ש:

הגהות הערה

[א] תום' מדי' והלכתי,
אך פירש' ט', גיב'
שפ' בעין טרשא' דר"ס
תשרי' כשער' וז' יסון
ויסתר' תחת' ושם
דמון' לא' אלא' כמו
שיס' הסער' לו' ושם
לא' יתיקר' לו' ודקאמר
אם' מעשי' כר', ועת'
הרמב"ם' ורמב"ן' דעת'
הר"ף' וז' תכלית' וז'
הג"א' ד"ה' אפילו: